

Farkas Sándor Alapítvány alakult azzal a céllal, hogy a szülőföld kulturális életének folytatását biztosítsa: Bölöni Napok, Erdővidéki Gyermektalálkozó, Őrszemek a természetben — Gyermektábor, és a Bölöni Figyelő című kiadvány mellett a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem keretében Bölöni Farkas Sándor Szakkollégium emlékeztet a demokrácia megszállottjára.

Kazinczy Ferenc, aki nem érthette meg az *Utazás Észak Amerikában* megjelenését, a fiatal íróról így nyilatkozott: „Prózája kimondhatatlan szép. Nekünk ebben Schillerünk nevedik.” Így emlékezzünk mi is a bölöni unitárius templom előtt, a Jecza Péter készítette szobornál, a nevét viselő iskolában, s Kolozsváron, a Házsongárdban, síremlékénél...

Kazinczy Ferenc

Bölöni Farkas Sándorhoz

Ragyogó futással kezded a futást
Olympiádnak sikjain, s a tömött
Sokaság paeant kiált a nagy merőnek.
Hova futsz? Megállj! itt az Euripidész
Hermája, s a Göthéé; s itt közöttök
A hármas istennek szent szobra kél.
Hullj térdre, lelkes ifjú, s mondd az ígét:
„A szépet a nagy mellé!” Már repülsz?
El, el a határig! Vár a hő siker!

Bölöni Farkas Sándor

Naplótöredék

(1835 — 1836)

(Részlet)

JANUÁR 1SŐJÉN 1835

Azon pillanatok közt, melyek alatt néha az élet mulandóságára gondolunk, megfutott pályánkra visszatekintünk s a jövő eleibe sóhajtunk, talán a legérdekesebbek az esztendő utolsó estvéje pillanati! Akarjuk, ne akarjuk, mégis meglepnek, habár hirtelen ellebbenés közt is, a múltnak képei, — és mintha akkor bűneinknek árnyékai is feltűnnének előnkbe, s homályos érzelmekben, sejdítésekkel tele sóhajtásokkal tekintünk a jövő esztendő eleibe.

Ily pillanat vala nekem az 1834ik év utolsó estvéje. Életemnek 40ik esztendejébe lépém. Érzem, nem sok van még hátra, s mely keveset teheték eddig! Végigtekinték ezen esztendei történeteimen, érzelmeim s helyhezeteimen s elmerültem a múltnak boncolgatásában. Szoros számvétellel vizsgáltam tetteimet. Igenis, találtam azok közt némelyeket, melyek nyugtatók keblemet, hogy mint becsületes ember s becsületes hazafi viselém magamot, — de találék sok vonást is, igen sokat még, mik piríták lelkemet! Találtam, hogy nem tisztán járok el minden dologban, hogy hiúság vala sok cselekedetim rugója, hogy restségem miatt magam s a közönség iránti sok kötelességim elmulatám.

De találtam nehéz szenvedésim vonására is, megvettetéseim, hátratételéseim s lealáztatásom vonására, s ezekhez hazánk kedvetlen sorsán való sok aggodalmimra, — s a sorsnak azon csudálatos elegyítékére, hogy múlt esztendei pályám alatt sok hazafiak s jelesebbek becsülését és figyelmét megnyertem, míg némelyeknek azalatt bosszús gyűlölségét vontam magamra! — És találtam múlt évi történetimben a szív vesztesége fájdalminak azon vonásit is, melyek újra felsajdulva dúlák keblemet s a fojlódott bánat egész súlyával borítanak el. — Kiszakasztá mellőlem a sors, ki szívemnek legkedvesebb vala ez életben, ki tíz esztendeig volt érzelmim s gondolatim örökös foglalatossága, tíz esztendeig éjjeleimnek álma s vágyaim mindenkori tárgya! És talán az én hidegségem is súlyosította utolsó óráit, s talán a történetek különös szövődése által éppen miattam halt el, mielőtt azt kérhettem volna tőle: „Bocsáss meg, mert megbántottalak!”

Lelkemnek ily hánykódásai közt a múltnak képeiben, végre sajnálkoztam magamon, hogy ennyi bánatot kelle esztendő alatt szívembe rejtve hordoznom, s úgy tetszett, mintha egy sugallat ezzel vigasztalna: „Megengedetttek a te hibáid ennyi szenvedésid után.” — De bánatimnak ezen boncolgatásiban mégis bizo-
